

Nasir is er altijd

Nasir Higazi verkoopt een maaltijd (1,50 euro) aan een bezoeker van inloophuis Blaka Watra. 'De mensen worden blij, ik word blij.'

Dingena Mol

Higazi heeft zojuist bij het Ibis hotel een zak brood opgehaald en schenkt sap in voor een van de daklozen.

Dingena Mol

Dingena Mol

De gevluchte Iraniër Nasir Higazi (69) is de drijvende kracht achter inloophuis Blaka Watra. Nederland heeft hem een nieuw leven gegeven, zegt hij, dus wil hij iets terugdoen. Liefst zeven dagen per week.

HANS VAN DER BEEK

Tegenover inloophuis Blaka Watra op de Droogbak staat een standbeeld. Aan de sokkel zit een plakkaat: 'De aardige Amsterdammer'. En: 'Eerbetoen aan alle vrijwilligers die zich inzetten voor kwetsbare

landgenoten'. Het beeld was een uitgestoken hand. Die hand was van Nasir Higazi, manus-van-alles van de Regenboog Groep, die opvang en structuur biedt aan kwetsbare Amsterdammers. Was. Want nu is hij weg, die hand. Sinds Koningsdag. Higazi: "Gestolen. Iemand drinkt veel te veel. Dat is Koningsdag."

Sindsdien bestaat De aardige Amsterdammer uit een dikke schroef op een sokkel. Eind juli, augustus wordt een nieuwe hand op die schroef gedraaid. "Wel een sterkere," hoopt Higazi.

Al ruim vijf jaar is Higazi vrijwilliger bij de Regenboog Groep en speeltuin De Piramide, zeven dagen per week, vanaf 's ochtends zes uur ("Of vijf minuten voor zes") tot een uur of vijf, zes in de namiddag.

Tot een aantal maanden geleden. Toen zei het locatiehoofd tegen hem dat hij in het weekend maar 'een beetje pauze' moest nemen. Higazi begreep het niet, het voelde als een straf. Maar het locatiehoofd vertelde dat het goed was als hij ook andere dingen deed.

Dat doet hij sindsdien. In het weekend bezoekt hij zijn twee kinderen of vrienden of oude zakenrelaties. Dat bevalt best goed, zo'n vrij weekend. Higazi: "Maar bestellingen kan ik toch wel doen en op zondagavond ben ik er wel altijd. Voorbereidingen doen voor maandag."

De dag begint om zes uur, vijf voor zes, met het schoonmaken van speeltuin De Piramide, verderop in de Haarlemmer Houttuinen. Peuken, flessen, lege zakjes softdrugs, kapot glas, achtergelaten door hangjeugd of daklozen. "Dat moet allemaal weg voordat de kinderen komen. Die moeten kunnen spelen."

Ook zoekt hij tussen de struiken of onder de speeltoestellen of daar nog iemand ligt te slapen. Die

verzoekt hij dan om diezelfde reden te vertrekken.

Higazi is de geïmproviseerde beheerder van het speelpleintje. Hij maakt het toilet schoon, zet het tiental fietsjes en driewielers terug in de container - 'kijk, parkeerplek' - en in de zomer blaast hij het plastic waterbadje op. Rond zeven uur verplaatst zijn werk zich naar het gebouw van de Regenboog, bij de spoorbrug ten westen van Centraal Station. Eerste naar de bovenste verdiepingen, de kantoren. Daar maakt hij schoon, draait een vaatwas en zorgt dat er genoeg papier in de printers zit, en bonen in de koffiemachine. Ook hier maakt hij de toiletten schoon en stofzuigt hij het halletje.

Rond half elf gaat hij naar de begane grond om ook daar bij inloophuis Blaka Watra de toiletten en douches schoon te maken en te helpen met het ontbijt. Om half twaalf gaat het inloopcentrum open en kunnen de daklozen en gebruikers een boterham krijgen.

Higazi houdt ook alle bestellingen bij, die hij opslaat in vier containers op de binnenplaats - van zeepjes tot pindakaas en alles daartussenin. Om twee uur gaat hij naar hotel Ibis en daar krijgt hij wat over is uit de keuken van gisteren en van het ontbijt die ochtend. Brood, beleg, dozen met fruit - alles is meegenomen.

Hij spreekt in een mengelmoes van Nederlands en Duits en een beetje van zeven andere talen. Hij werd geboren in Isfahan en vocht zes jaar in de oorlog tegen Irak. Halverwege de jaren tachtig ontvluchtte hij zijn land. "Een fundamentalistisch islamitisch regime, daar wil ik niet in werken. Ik hoop dat de democratie in Iran terugkomt. Maar ja, dat hoop ik al bijna 34 jaar."

Higazi had een import-exportbedrijfje in Nederland en Duitsland en er werden twee kinderen geboren: Ali in 1988 en

Nuchin in 1989. Bijna zes jaar geleden ging hij met pensioen.

Als cliënt kwam hij bij de Regenboog terecht. Hij had hulp nodig om zijn AOW te regelen, in Nederland maar ook deels in Duitsland. Hij was zo blij met hun hulp dat hij er bleef werken. En meteen zeven dagen per week.

Perzische gerechten

Doordeweeks om half drie belt hij aan bij advocatenkantoor Clifford Chance, dat huist in het monumentale pand tegenover de Regenboog. In de hal staan dan op werkdagen de restjes van de lunch. Vandaag zijn dat soep, salades, aardappelen, tofu, worst en pastasalades. Bij Clifford Chance hoeven ze 's avonds thuis niet meer warm te eten.

De rest van de middag is Higazi in de weer in de keuken, voor het avondeten van de bezoekers. Hij kookt altijd op woensdag Perzische gerechten, maar deze woensdag is Blaka Watra gesloten. De vaste bezoekers hebben een sportdag, tegen de andere filialen van de Regenboog in de stad. Na het eten helpt Higazi met opruimen en werkt hij de voorraad bij, tot een uurtje of vijf, zes. Van maandag tot en met vrijdag, elke week.

Higazi: "De mensen worden blij, ik word blij."

"Ik kwam uit Iran en heb hier asiel gekregen. Nederland heeft mij nieuw leven gegeven. Ik wil iets terug doen voor het land. Ik doe wat ik kan. Ik kan niet niets doen."

Dat herkent ook Conrad Cockert, het locatiehoofd van Blaka Watra: "Nasir kan niet stilzitten. Hij heeft wel eens gezegd: 'Als ik stilzit, komt een en ander op me af.' Iets uit de oorlog. Meer wilde hij er niet over zeggen, hij is een trotse man. De Regenboog is een plek voor bijzondere mensen. En daar past hij ongelofelijk goed tussen."

Blaka watra

Nadat in de jaren tachtig de Zeedijk werd schoongeveegd, had een grote groep gebruikers, destijds vooral Surinamers en Antillianen, geen rustpunt meer. De harde kern, drie- à vierhonderd mensen, trok van kraakpand naar kraakpand.

De Regenboog Groep opende daarom in 1989 een inloophuis op de Droogbak, in een oud schoolgebouw vlak bij CS. De gebruikers mochten een naam verzinnen. Het werd Blaka Watra, zwart water, naar een recreatiegebied in Suriname.

Blaka Watra biedt alleen dagopvang. Daklozen en gebruikers kunnen er douchen, kleren ruilen (één stuk pakken, één stuk inleveren) en op donderdag houdt een advocaat gratis spreekuur. Koffie, thee, brood en beleg zijn gratis, een warme maaltijd kost 1,50 euro.

In het inloophuis is één van de drie laatste gebruikersruimten in de stad. Als verslaafden zich aanmelden bij de GGD, mogen ze in de ruimte harddrugs gebruiken. In de recreatieruimte mag geen drugs worden gebruikt.

De Regenboog krijgt gratis voedsel van het Ibishotel en advocatenkantoor Clifford Chance en brood van bakkers in de buurt. Van het Hilton en Double Tree krijgen ze af en toe kleding die in de hotels is achtergebleven. Pakhuis de Zwijger en de Beurs van Berlage schenken broodjes die overblijven van een evenement. Wat de Regenboog gratis krijgt, geven ze gratis weg. Waar ze voor betalen, rekenen ze de kostprijs voor.

Tegenwoordig vormen Surinamers en Antillianen niet meer de grote meerderheid. Er komen ongeveer net zoveel Noord-Afrikanen.